

SEXUALITEIT EN MAATSCHAPPIJ

De opvattingen en conclusies in mijn artikel „Sexualiteit en Maatschappij“ blijken zelfs Spartacus, tenminste de redactie van Spartacus, wat te kras. In een onderschrift zegt zij namelijk, dat de economische verhoudingen de mensen in een communistische maatschappij niet tot een dergelijke daad zullen drijven.

Ik heb dat woord daad gespatieerd omdat uit het gebruik van dit woord blijkt dat bij de redactie zekere gevoelens gekwetst worden wanneer men de abortus provocatus beschouwt als een operatief ingrijpen, dat gelijk gesteld kan worden met het verwijderen van b.v. een blinde darm. De redactie zou dit laatste zeker niet als een „dergelijke daad“ kwalificeren, een bewijs, dat zij het als iets geheel anders beschouwt, als iets afkeurenswaardigs. Wat is echter het verschil?

Voor de redactie van Spartacus kan het verschil alleen hierin bestaan dat zij net als de R.K. kerk meent, dat het het doden van nieuw leven is, het doden van een mensleven. En hier staan wij voor de vraag: waar begint het leven, wat is leven? Ontaan van alle valse romantiek, die slechts politieke partij- of klasse-belangen moet dienen is een bevruchte kiemcel niets meer dan een bevruchte kiemcel, de mogelijkheid tot toekomstig leven. Hij heeft geen eigen beweging of kenvermogen en wekt bij het vernietigen geen emoties van medelijden op, zoals b.v. bij het doden van een dier. Klampt men zich nog vast aan: „de mogelijkheid tot toekomstig leven“, dan is een mannelijke of vrouwelijke zaadcel dit ook

en het gebruik van voorbehoedsmiddelen even verwerpelijk als de abortus provocatus.

Een andere kwestie is natuurlijk dat het een moeder, die graag een kind heeft, pijnlijk teleur stelt in haar verwachtingen, wanneer zij door economische nood van het moederschap verstoken moet blijven. Dat het echter uitsluitend economische nood is, die er de vrouw van weerhoudt het moederschap te aanvaarden is onjuist. Er zijn zeer veel vrouwen, die zich best de weelde van kinderen kunnen veroorloven, maar voor wie het nu eenmaal geen weelde is. Zo zijn er ook vrouwen en zelfs mannen voor wie de geslachtelijke handeling niets betekent. Het gaat hier echter om de vrouw en van deze kan gezegd worden dat het verlangen naar kinderen geen gelijke tred houdt met de behoefte aan geslachtelijk verkeer. Sommige vrouwen hebben een zeer sterk ontwikkeld libido en een zwak moederinstinct, terwijl weer bij anderen het verlangen naar kinderen zeer sterk doch de geslachtelijke omgang van geringe betekenis is. Het is tot nu onvermijdelijk, dat deze laatsten zich de coitus moeten getroosten, doch vrouwen, die hem node kunnen ontberen doch geen kinderen willen baren zullen zich in hun rechten over hun eigen lichaam zien aangetast wanneer of door moraal of door wet het verwijderen der kiemcel verboden wordt.

Men moet toch niet denken dat driften en emoties, die ouder zijn dan de mens zelf, die hem reeds hebben beheerst toen hij nog als dier op deze aardbol vertoefde zich in een communis-

tische samenleving door de economische omstandigheden zullen wijzigen. Economische en klassen-noodzaak hebben de mens gedwongen tot een leven, dat niet in overeenstemming was met zijn seksuele behoeften. Onbegrepen wordt de geslachtsdrift van een bron van genot tot een bron van leed. Ik heb reeds in mijn vorig artikel uiteengezet welke maatschappelijke oorzaken er waren die een wetenschappelijk onderzoek van de seksualiteit in de weg stonden. Slechts het verdwijnen van deze oorzaken kan een onbevangen onderzoek mogelijk maken en de geslachtsdrift van een bron van leed tot een bron van genot en vreugde maken.

Onderschrift redactie.

1) De schrijver heeft door deze spatiering de nadruk anders gelegd, dan de redactie beoogde, vooral omdat hij daarbij stelde, dat zij dus blijk gaf abortus provocatus af te keuren. Het was echter de bedoeling (ook al is dit in het onderschrift, dat in der haast moest worden opgesteld, niet tot zijn recht gekomen) op 2 punten de aandacht te vestigen: a. Dat de mensen in een communistische maatschappij niet door economische nood gedreven worden tot de abortus provocatus; en b. hetgeen daarop direct aansluit, dat de abortus provocatus in het communisme door velen individueel niet meer zal worden „begeerd“. Hoeveel zijn er nu niet, bij wie de begeerte naar een kind wel bestaat, maar wier economische toestand de „begeerte“ opwekt, om toch het dreigende economische „noodlot“, de zorg voor een kind, af te wenden. Het komt ons bovendien voor, dat in een groot aantal gevallen de abortus provocatus fysiek en psychisch voor de vrouw stoomnissen en moeilijkheden kan opwekken, mogelijkheden, die men vóór af ernstig dient te overwegen en o.i.niet kan bagatelliseren.

Daarom wilden wij de aandacht aan propaganda voor de „daad“, op dit punt, toch in elk geval voorkomen, ook al erkennen wij ieders individueel recht.

Nam U kennis van het ernstig woord in ons vorige nummer?

Zendt U bijdragen aan
Uitgeverij De Vlam of aan
Jac. Rijpkema, den Haag
Stortenbekerstraat 7

het productie-apparaat berust bij de arbeiders. Doch dat niet alleen, ook moeten de arbeiders de volle beschikking hebben over datgene, wat door hen wordt voortgebracht. Pas dan is de arbeider geen loonslaaf meer doch een vrije werker, die weet dat niemand zich verrijkt ten koste van de arbeid van anderen. Natuurlijk zal hij wel gebonden zijn aan regels, doch die regels zullen gelden voor iedereen, zoals ze ook door de gehele gemeenschap vastgesteld zullen worden.

Het spreekt vanzelf, dat ook een socialistische samenleving organisatie vereist. Vooral een organisatie, die waarborgt, dat geen enkele groep of persoon macht over anderen kan uitoefenen, die waarborgt, dat elke werker een rechtmatig aandeel krijgt in het geproduceerde. Hoe wij ons de organisatie van een socialistische samenleving indenken, zullen we in een volgend artikel uiteen zetten.

Een voor twee!

Hiermede verklaar ik mij bereid voor een kwartaal een extra-abonnement voor mijn rekening te nemen voor de hieronder vermelde proef-abonné.

Naam

Adres

Woonplaats

Heden heb ik het verschuldigde bedrag f 1.50 overgemaakt op Uw postrekening Uitgeverij De Vlam, nummer 168797, adres Postbus 7046 Amsterdam Zd2.

Abonné

Woonplaats

Adres

Abonnees, neemt allen aan deze actie deel.

te willen voeden, wanneer ze de macht langs wettige of onwettige weg hebben veroverd. Wij vragen ons echter af hoe men de arbeiders tot socialistisch denken en voelen wil brengen, indien men ze opvoedt in discipline, in gehoorzaamheid aan de staat en ze behandelt als onmondigen. Uiteraard zijn staat en socialisme al tegenstellingen, omdat de staat alles overheersend is. Omdat de staat aan de grote massa zijn wil oplegt. Rusland heeft laten zien waarheen het staatsocialisme voert. Daar heerst de ijzeren discipline van de partij-burocratie. Elke vrije meningsuiting wordt onderdrukt. Wie zijn afkeuring over het regime durft te uiten, kan er van verzekerd zijn vroeg of laat in de handen van de G.P.O. te vallen om behandeld te worden als een verrader van het socialistisch vaderland, wat gelijk staat aan „likwidatie“ of in het gunstigst geval aan verbaning.

Waartoe de sociaal-democraten in staat zijn, blijkt wel uit de rol, die ze spelen in de verschillende coalitie-regeringen. De tijd van ontwapenings-propaganda is voorbij. Vandaag zijn het vurige apostelen voor het militarisme en ze schromen niet om elk stuk arbeidersstrijd openlijk aan te vallen.

Ons betoog zou echter geen waarde hebben, indien we niet verder gingen dan het verwerpen van het staatsocialisme, zonder een eigen opvatting over het socialisme naar voren te brengen. Zoals we reeds in de aanhef van ons artikel gezegd hebben, moet de bevrijding van de arbeiders, dus de verwezenlijking van het socialisme, het werk van de arbeiders zelf zijn. Slechts door strijd, los van partijmachts zal het veroverd kunnen worden. En een samenleving kan pas socialistisch zijn, wanneer er geen enkele leiding van bovenaf is en het beheer van

21 MEI 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 21

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

DE WEG TERUG!

Het is meer dan een maand geleden, dat wij schreven over het avontuur, dat de Nederlandse regering tegen de Kerstdagen van 1948 begon, door opnieuw oorlog te ontketenen tussen Nederland en de Republiek. Begin April daarop, werd het duidelijk, dat, terwijl het guerilla-verzet van de republikeinse troepen krachtig voortging, de Nederlandse regering voor de druk van de andere landen wijken moest. Die druk werd op verschillende wijzen uitgeoefend.

Die vond plaats in de Veiligheidsraad, hoe schoorvoetend dan ook en men mag daarbij zeker niet voorbij zien, dat al zijn beslissingen evenzeer uitvloeisels zijn van de imperialistische belangen van de aangesloten kapitalistische landen. Maar in elk geval kwam de kapitalistische Nederlandse regering door deze vrijwel algemene veroordeling, in een buitengewoon onaangename geïsoleerde positie te verkeren. Een zekere economische druk werd uitgeoefend, doordat de Amerikaanse E.C.A.-commissie verdere credieten voor herstel van Indonesië aan de aldaar optredende Nederlandse bewindvoerders weigerde. De Aziatische landen verklaarden zich solidair met de republiek. Praktisch bleef er geen vliegvel in Azië voor Nederlandse vliegtuigen open. Toen op 28 Januari j.l. de Veiligheidsraad een resolutie aanvaardde, waarin „verzocht“ werd: 1e. de militaire operaties af te breken; 2e. direct en onvoorwaardelijk alle politieke gevangenen vrij te laten en de terugkeer van de officiële regeringspersonen van de republiek naar Djokja te vergemakkelijken, opdat zij in deze stad hun functies zouden kunnen uitoefenen; en de Commissie voor Goede Diensten in een nieuwe benaming verder gaande opdrachten kreeg, die ingrepen in de steeds door Nederland voorop gestelde soevereine rechten; was het reeds duidelijk, dat de Nederlandse regering zich in een buitengewoon precaire situatie had begeven. Haar pogingen zich daaruit te bevrijden, door het voorstel te doen, dat Nederland de federale staten van Indonesië en een aantal republikeinen in Den Haag op een ronde-tafel-conferentie op 12 Maart bijeen zouden komen onder aanwezigheid

van de Commissie, om plannen te bespreken tot oplossing van de moeilijkheden, mislukten.

Noch de z.g. deelstaten, noch de republiek waren bereid deze z.g. onvoorwaardelijke uitnodiging te aanvaarden. Er werden teveel voorwaarden door Nederland gesteld. Zo mislukten deze plannen in zoverre, dat, wederom onder druk van de Veiligheidsraad, eerst te Batavia een vóór-conferentie zou plaats hebben. Die conferentie is intussen juist achter de rug. Op 7 Mei berichtte de pers, dat overeenstemming was bereikt. De Nederlandse regering verklaart zich bereid: tot onmiddellijke stopzetting van de militaire operaties; vrijlating van alle politieke gevangenen; en niet meer over te gaan tot vestiging en erkenning van deelstaten, enz. in het gebied, dat vóór 19 December onder republikeins gezag had gestaan. Zij zal er van uitgaan, dat de republiek niet een deelstaat maar een staat zal zijn in de komende Verenigde Staten van Indonesië. Zij gaat er verder mede accoord, dat het republikeins gezag direct wordt hersteld in de residentie Djokjakarta; en dat in het overige vroeger republikeins gebied alle republikeinse ambtenaren in functie blijven.

Tenslotte kwam nog, en dus vóór de eigenlijke ronde-tafel-conferentie is gehouden, vast te staan, dat het komende voorlopige vertegenwoordigende lichaam van de Verenigde Staten van Indonesië voor een derde deel zal bestaan uit vertegenwoordigers van de republiek. Wanneer men er nu nog rekening mede houdt, dat ook de deelstaten straks republikeinen kunnen afvaardigen, dan wordt het duidelijk, welk een grote invloed de republikeinen in dat komende parlement zullen uitoefenen.

Ziedaar, de weg terug, na amper vier maanden oorlog. Men behoeft waarachtig geen socialist te zijn, om zich af te vragen, of dit resultaat de duizenden doden waard is. En we zien dan nog af van de vele miljoenen gulden, die dit avontuur heeft gekost. Het is duidelijk, de kolonialistische politiek van K.V.P. en P.v.d.A.,

van Romme en Drees, is gebroken. En zeker moet diepe schaamte allen vervullen, die deze z.g. socialistische partij aan de regeringstafel hebben gebracht. Men kan dan de kwestie van klassenpolitiek nog gerust terzijde laten. Met zuiver burgerlijke maatstaven gemeten is een partij, die zó slecht de internationale politieke kaart kent, absoluut veroordeeld. Wij kennen in dit verband, wat Nederland betreft, maar één voorbeeld van vergelijking, n.l. de houding van de autocratische vorst Willem I, in de periode van 1830 tot '39, toen hij weigerde de afscheiding van België te aanvaarden en door een groot staand leger het land aan de rand van de financiële afgrond voerde.

Van klasse-standpunt bekeken, kan alleen het antwoord zijn: wat doen socialistten ook in een regering van een kapitalistische staat? En daarmee is elke z.g. socialistische partij die streeft naar partij-invloed in publieke organen, als arbeidersbeweging veroordeeld.

Maar ook daar zijn wij als arbeiders niet mee klaar. Wij dragen allen mede schuld, voor zover we niet werkzaam zijn, om de Nederlandse arbeidersklasse de weg te leren kennen, die voert naar welvaart en vrede. Die weg kan de klasse alleen en zelfstandig inslaan. Het is de weg van eigen machtsvorming van de bedrijven uit. Wanneer de arbeiders die weg gaan, wanneer zij strijden tegen elke vorm van uitbuiting, uitbuiting van henzelf en van de volken in de oud-koloniale gebieden, dan treedt in de plaats van het nationale belang, van de nationale staat, van de nationale partij, het belang van alle onderworpenen. Dan zullen zij de strijd aanbinden tegen het voortdurend slechter worden van eigen levenspositie en zij zullen zich daarbij verbonden weten met die andere uitgebuiten in het Verre Oosten, die straks boven zich zullen zien de nieuwe machthebbers, die zich ondanks de tijdelijke tegenstelling met de Nederlandse imperialisten, reeds opmaken om door middel van hun staat nieuwe knechting toe te passen.

EENHEID EN SOLIDARITEIT

De levensomstandigheden van de arbeidersklasse worden steeds slechter. Ondanks de vele grote woorden van al of niet socialistische ministers over een rechtvaardige verdeling van de nationale koek, zijn de laatste tijd de levensbehoeften steeds duurder geworden; terwijl de lonen hoegenaamd niet verhoogd, integendeel, verlaagd zijn.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat er dan hier, dan daar stakingen uitbreken. Stakingen, waaraan niet alleen arbeiders van links georiënteerde organisaties of groepen deelnemen, doch ook arbeiders, aangesloten bij de Unie-bonden, waaruit blijkt, dat ze ideologisch niet meer aan hun organisatie verbonden zijn. De maatschappelijke omstandigheden drijven hen tot verzet, tegen de wil van de vakbondsleiders in. De stucadoorsstaking, enige weken geleden begonnen, is hiervan een bewijs, want ook aan deze staking nemen arbeiders van verschillende richtingen deel.

Wij vinden het verheugend, dat ook deze arbeiders tot strijd wisten te komen buiten hun organisaties om. Maar toch betwijfelen we of de stucadoors wel de juiste weg hebben gevolgd.

We bedoelen hiermee natuurlijk niet, dat ze niet tot strijd hadden moeten komen. Maar wel geloven we dat ze de fout gemaakt hebben die reeds zo vaak is gemaakt, n.l. onderschatting van de tegenstander. Vergeten we vooral niet, dat de strijd van de arbeiders niet alleen maar gericht is tegen de particuliere ondernemer zoals voorheen. Was dat het geval, dan zouden vele stakingen, die de laatste tijd zijn mislukt, wellicht geslaagd zijn. Maar zo is het niet. Men vecht nu tegen de ondernemer en overheid samen, trouw terzijde gestaan door de vakbewegingen. Men moet het samengaan van deze drie vooral niet onderschatten, want tot nog toe hebben ze hun kansen heel wat beter weten te berekenen dan de arbeiders. Denken we nog eens terug aan de staking van de bouwvakarbeiders. De aanleiding van deze staking was, net als nu bij de stucadoors, het afschaffen van de z.g.n. zwarte lonen. Tot die afschaffing gingen men over op een voor de arbeiders ongunstig moment, n.l. tegen de winter, toen de drukste tijd voor de bouwvakarbeiders achter de rug was. In de zomer, wanneer overal volop gebouwd wordt, zijn ze immers veel meer onmisbaar. Het gevolg was toen dus ook een staking, net als nu. Maar doordat die staking beperkt bleef, konden praktische resultaten niet behaald worden. Het succes was dus aan de overheid.

Hetzelfde herhaalt zich nu bij de stucadoors. Ook hier afschaffing van de zwarte lonen op een tijdstip, dat de grootste drukte achter de rug is. Verder in het jaar

wanneer de drukte weer begint, zal de staking wel afgelopen zijn, en waarschijnlijk zoekt men dan weer een nieuwe groep bij wie zich hetzelfde, dan weer kan herhalen.

Het is duidelijk, dat op deze manier de strijdwil van de arbeiders verzwakt in plaats van versterkt wordt. Wil men strijd voeren tegen het steeds slechter worden der levensomstandigheden, dan zal dit op een zo breed mogelijk front moeten gebeuren.

Tevens is het noodzakelijk, dat de actie in handen blijft van de stakers zelf. Alle invloed van de vakbewegingen zal moeten worden geweerd. Want ook al gaat de E.V.C. ermee accoord, dat de strijd gevoerd wordt met actie-comité's, toch is haar streven er op gericht, die actie-comité's volkomen te beheersen.

Openlijk wordt dit uitgesproken in een circulaire van de Algemene Bond van Werkers in de Bouwnijverheid. (Cir. Secr. 09 WS/PH).

In deze circulaire wordt gezegd:

1. In deze actie moeten wij verder alles doen, om de eenheid onder de stucadoors te versterken of tot stand te brengen.

2. Het formeren van plaatselijke actie-comité's van bouwvakarbeiders is een der voorwaarden om deze actie te doen slagen.

3. Zaak is echter, dat deze Comité's niet op eigen kracht gaan werken, doch dat onze invloed hierin verzekerd is.

Dus wel eenheid van actie, wel actie-comité's, doch die mogen vooral niet op eigen kracht gaan werken. Vooral geen machtsontplooiing van de strijdende arbeiders zelf, maar de hele strijd onderge-

Eén voor Twee

Tast in Uw portemonnaie
En zendt een proef-abonnee!

schikt aan de E.V.C., dat wil zeggen aan de C.P.-politiek.

Verder wordt gezegd, dat ook de geldinzameling onder leiding van de actie-comité's van de bouwvakarbeiders moet geschieden, doch onder controle van de afdelingen van de E.V.C.

Dit alles is fnuikend voor de strijd van de arbeiders. Met alle macht moet er naar gestreefd worden; alle invloed, ook die van de E.V.C. te weren. Doch dat niet alleen.

Wanneer een aanval gedaan wordt op de lonen van een bepaalde groep arbeiders, en ze besluiten over te gaan tot staking, dan moet die staking overgenomen worden door andere groepen. In de eerste plaats omdat de solidariteit het eist en in de tweede plaats omdat men weet dat morgen de beurt aan een andere groep kan zijn. Zoals het nu gaat, worden de krachten van de arbeiders uitgeput, zonder dat er praktische resultaten worden bereikt.

Dat is de les, die de afgelopen stakingen ons hebben geleerd.

Tegenover de eenheid van kapitaal, overheid en vakbeweging moet worden gesteld de eenheid en solidariteit van de bedrijfsarbeiders.

Het nieuwe begin en Nieuwe Beweging

Amerikaanse arbeiders verliezen en Rusland zou binnen korten tijd voor een proletarisch revolutionaire beweging komen te staan.

Omdat wij staan voor een tijdperk, waarin zich binnen afzienbare tijd voor het socialisme belangrijke internationale perspectieven openen, waarin Europese oplossingen aan de orde zijn op basis van herschepping van bezits en productie-voorhoudingen, is een nieuw begrip noodzakelijk.

Bij de socialisten, ook bij de radicalen en opposanten, bestaat geen begrip voor deze wordende realiteit.

Behalve deze laatste mededeling ziet dat alles er werkelijk keurig uit. Wie bevreesd is voor Stalinistische agressie wordt gerustgesteld met de mededeling, dat Rusland geen agressieve oorlogspolitiek kan voeren.

Hoe komen we tot eenheid van actie?

Voor strijdwillende arbeiders is dit een actueel onderwerp. Wanneer zij in een wat oppervlakkige politieke beoordeling deze vraag stellen, dan gaan hun gedachten over al die organisaties die zich terecht of ten onrechte arbeiders-organisaties, ja zelfs arbeidersbeweging noemen. Zij constateren dan niet alleen een hope-loze verdeeldheid, maar ook een onderlinge bestrijding. Wanneer de spanningen in het bedrijf toenemen als gevolg van de steeds slechtere levensomstandigheden van de arbeiders, wanneer een actie zich opdringt of uitbroken is, worden zij voor het feit gesteld, dat de kameraden in God weet hoeveel verschillende organisaties aangesloten zijn, die zich weer hebben aangesloten bij diverse centrales. Die centrales hebben allen hun politieke kleur.

In het algemeen verwachten degenen die in de strijd gaan of staan, dat hun organisatie zich met het conflict zal bemoeien, het voor hen zal opnemen. Is de Bond niet van oudsher hun strijdwapen? Ook wanneer zij, wachters moede, met hun anders georganiseerde bedrijfsmakkers de strijd zelfstandig ingaan, wenden zij nog altijd de blik naar „hun bestuurders”, naar hun vakbondsleiding. Nog altijd voelen zij de band met de bond en waar zij de noodzakelijkheid van eengezind optreden inzien, zijn zij dus bereid grote waarde toe te kennen aan hetgeen de besturen besluiten. Men spreekt dan van discipline.

Voor velen is, de uit deze verhoudingen voortvloeiende verdeeldheid en de kwestie van de discipline, een onoplosbaar probleem. De vraag: „Hoe komen we tot eenheid van actie?” is daardoor al jaren in allerlei toonaarden aan de orde geweest. Wij herinneren ons nog, dat meer dan 12 jaren geleden, onder dezelfde titel, een debatvergadering plaats vond tussen Paul de Groot voor de C.P.N. en Sneevliet voor de R.S.A.P.

De eenheid van actie is echter in die

twalf jaren niet groter geworden, integendeel. Nu maken wij, na de tweede wereldoorlog, in nog veel sterker mate de verdeeldheid onder de arbeiders mede. De grote organisaties van wat men dan nog „arbeidersbeweging” pleegt te noemen, nemen plaats in de fronten van de twee wereldmachten, die elkaar op leven en dood bekampen. Daarmee is langs de weg van dit soort organisaties de eenheid van de arbeiders vanzelfsprekend onmogelijk geworden. Natuurlijk zou men ook nog langs heel andere redenering kunnen betogen, dat deze organisaties niet meer dienstbaar kunnen zijn voor de strijd van de arbeiders, maar dat laten we op dit ogenblik na, omdat we nu eenmaal in dit artikel pogen de zaak zo eenvoudig mogelijk te houden.

Toch waren er, zelfs in dit land, wel voorbeelden van een pogen om tot eenheid van actie te komen. Het eigenaardige daarbij is echter altijd geweest, dat dit steeds uitging van de arbeiders zelf, in het ene of andere bedrijf. Even opmerkelijk is, dat die eenheid van optreden alleen kon worden gehandhaafd, wanneer de arbeiders in de strijd begrepen, dat de eenheid verloren zou gaan, zodra de bonden er invloed op konden uitoefenen.

Helaas was dat en vooral op de duur tot nu toe het geval. De vakbondsdiscipline en nog sterker de partijdiscipline laten vaak hun invloed gelden. C.P.N. en E.V.C. doen steeds hun uiterste best de zelf-actie van de arbeiders in de bedding van hun agitatie te leiden. Maar zodra dit gelukt, of maar ten dele gelukt, is de twist in de rijen van de strijdenden opgetreden. We behoeven daarover niet veel te zeggen. De feiten zijn duidelijk en menigvuldig.

Doen deze beide organisaties het mogelijke om de strijdende arbeiders op die wijze in te schakelen in het Stalinistische ondernemersfront, gericht tegen de Westerse machten, het spreekt evenzeer van

toekomstige ontwikkeling, maar op grond van de veranderde positie waarin de arbeidersklasse zich bevindt, met name haar verhouding tot de staat. Deze verhouding bepaalt hoe zij zich zal moeten te weer stellen en met wat voor middelen. Deze verhouding bepaalt tevens de politiek van de partijen, die zich aan deze klassestrijd dienstbaar willen maken.

Daarom is het kardinale punt waarom zich alle discussies over vernieuwing moeten bewegen, het vraagstuk van de Staat. Daar is niets van in het verslag te vinden. De nadruk wordt gelegd op de (onzekere) toekomstige ontwikkeling. Blijft deze uit, gaat hij anders, dan volgt de zoveelste desillusie van vernieuwers der arbeidersbeweging en zij verdwijnen één voor één of de beweging raakt in het parlementaire vaarwater van de staat. Dit laatste heeft wel de meeste kans en zal spoedig blijken, zodra we meer van de nieuwe beweging te horen krijgen.

Communistenbond SPARTACUS

Kameraadschaps- avond

op ZATERDAG 21 MEI a.s.
's avonds 8 uur
in GEBOUW „DE AREND”
Planciusstraat, Amsterdam
Muziek - Samenhang
Declamatie - Spreker
Toneelgroep „De Rode Amateur”
met „BEGRAAF DE DODEN”
[TOEGANG GRATIS]

zelf, dat ook van die laatste zijde gepoogd wordt invloed op de arbeiders te behouden. De Uniebonden (modern, katholiek en christelijk), bemoeien zich evenzeer met de acties. Maar waar zij keus gedaan hebben voor de Westerse machten en zij dus hun aansprakelijkheid gevoelen voor het bewaren van rust en orde in het bedrijfsleven, terwille van de z.g. opbouw, veroordelen zij het eigen optreden van de arbeiders. We kennen allen het liedje. De besturen waren juist al anderhalf jaar aan het onderhandelen, om een modus te vinden, de grievens weg te praten. In elk geval eisen de moderne verhoudingen, de machtsposities en de verantwoordelijkheid van de bestuurders, dat de arbeid ongestoord wordt voortgezet, of direct hervat. Dan kan de „normale” weg van het overleg door de bestuurders worden ingeslagen. Overleg, dat gericht is op samenwerking van arbeid en kapitaal. Overleg, dat er op gericht is de opbouw en dus de winstmakerij te dienen. Daarom is dan ook uiteindelijk de Rijksbemiddelaar de aangewezen instantie om te beslissen of de uitkomsten van het overleg kunnen worden doorgevoerd. De arbeiders hebben niets zelf te doen. Voor hen geldt de discipline aan de organisatie, d.w.z. de bestuurders. Daarom vindt telkenmale wanneer de arbeiders eigen verantwoordelijkheid, voor eigen lot op zich nemen het pogen plaats om de eenheid te breken en dus de strijd te breken.

En toch we stelden het reeds vast, iedere keer weer vinden de arbeiders in bepaalde bedrijven elkaar. De werkelijkheid van iedere dag zal hun leren, dat zij strijd moeten voeren en dat voor het voeren van die strijd de eenheid van actie nodig is. Maar die eenheid is dus alleen te verkrijgen door het zelfstandig optreden van de arbeiders. Dit moet door allen die de strijdbaarheid van onze klasse voorstaan, in het middelpunt van de aandacht worden gebracht. Oude politieke organisaties en vakbewegingen zijn geworden tot een sta in de weg voor de eenheid van de arbeidersklasse en de eenheid van actie. Elk organisme in de arbeidersklasse, dat streeft naar eigen macht dat niet de macht van de zelfstandig optredende arbeiders als de enig proletari-

HOE STAAT HET MET DE STAAT?

Toen de Staat nog niet in die mate het instrument was van de bezittende klasse, tot onderdrukking van het arbeidende volk, als dit thans het geval is, zongen de socialisten: „De Staat verdrukt, de Wet is logen.” Nu die Staat de macht is, waar het strijdende proletariaat altijd en overal mee in conflict komt, nu bekleden de „voormannen” uit de „beweging” hoge baantjes in dat eertijds vervloekte apparaat en krijgen met de handlangers van de Vakbeweging hun welverdiende ridderorders.

Ondertussen strooit men met kwistige hand het zand in de ogen der goedgelovige volgelingen en smooit hen voor, dat er op deze wijze zo ontzaglijk veel op sociaal gebied voor de massa is bereikt.

De Stalinisten hebben het zelfs zo ver gebracht, dat ze van de Sovjet-Staat spreken en het lijkt wel, of het in niemand's hersenen opkomt, dat dit de grootste mogelijke onzin is, zoets als „een dronken geheelonthouder”! Een gemeenschap, die opgebouwd is volgens het sovjet-principe, dus vanuit de bedrijven, is juist het tegen-gestelde van een staat, waar de macht van bovenaf uitgeoefend wordt.

Merkwaardig is de houding van de Katholieke Kerk, die een internationale macht is en toch haar positie moet bepalen ten opzichte van de nationale machtsformaties.

De Katholieke Professor Romme, die hier aan de politieke touwtjes trekt, is vanzelfsprekend stapelgek met die Nederlandse Staat.

In zijn blad, De Volkskrant, van 28-4-'49 schrijft hij een artikel over de vrijlating van politieke delinquenten, waaruit duidelijk blijkt, dat het de heren niet gaat om de vraag of een stelletje individuen zich tijdens de oorlog erger dan beesten tegenover mannen, vrouwen en kleine kinderen gedragen hebben. Ook niet of een groep gajes, dat de leiding had en heeft in de productie, zich met behulp van de bezettende macht wist te verrijken. Neen, het volgende citaat laat glashelder zien waar het bij hem om draait:

„Een dergelijk vrijbriefje aan al degenen, die zich nu al opmaken om in een toekomstige oorlog zich te scharen in een vijfde colonne of hun dekking daarachter te zoeken, gaat naar onze mening ook met het oog op de toekomstige veiligheid van de Staat alle perken te buiten.”

sche kracht erkent, verdient dezelfde kwalificatie.

Wij beseffen volkomen, dat wij daarmee lang niet alles hebben gezegd ten aanzien van echte eenheid van actie van het proletariaat. Wij zullen daarover meer moeten schrijven. Maar dit ene staat voor op: Er komt geen eenheid van actie, zolang de arbeiders zich laten overheersen en verdelen door politieke organisaties, die de arbeiders alleen willen gebruiken voor eigen, of kapitalistische doeleinden. Bij iedere poging de strijd te beheersen of te verzwakken moeten de arbeiders leren deze organisaties toe te voegen: handen af van onze arbeiders-eenheid!

Dan komen we door de nood van de tijd tot eenheid van actie!

Daarom wil de Katholieke Leider niet alle delinquenten in vrijheid stellen. Hier wordt niet over ERBARMEN en VERGIFFENIS gesproken. De veiligheid van de Heilige Staat! In verband met het dreigende Russische gevaar.

In dit verband is het leerzaam en aangenaam eens het oog te richten op de geschiedenis, als we ons afvragen of de geloofsgenoten des heren Romme altijd zulke brave Staatsaanbidders zijn geweest.

De Guy Fawkesdag wordt in Engeland elk jaar op 5 November braaf gevierd. Guy Fawkes was de Staatsgevaarlijke Katholiek, die ter dood gebracht werd, omdat hij een stelletje andere gelovigen in 1603 door een lading buskruit het hele Engelse Parlement (behalve de Roomse afgevaardigden) met koning Jacobus I erbij in de lucht wou laten vliegen. Ze hadden, net als later de Russische revolutionairen, die een aanslag op de Czaar wilden doen, een onderaardse gang gemaakt vanuit een dichtbijzijnde perceel.

Het is allemaal zo klaar als een klontje:

Sexualiteit en Maatschappij

(Ingezonden)

Mag ik naar aanleiding van het artikel over Sexualiteit en Maatschappij mijn beschouwingwijze er tegenover stellen, zo kort als het mij mogelijk is?

De schrijver er van rekent niet met de ontwikkeling van de mensheid. Vroeger, toen de mensheid nog instinctief was en volken vormde, paarden op gezette tijden de leden van de familie (broers en zusters b.v. ook), van de stam, van het volk onderling en was er van een huwelijk nog geen sprake (het matriarchaat).

De mensheid werd van instinctief, verstandelijk, waarbij de volken in individuen uiteenvielen, die zelfstandig hun weg in het leven moesten zoeken en daardoor egoïstisch werden. De man werd eerder verstandelijk-egoïstisch dan de vrouw. Hij koos zich uit de vrouwen van zijn stam, of zijn volk meerdere vrouwen, om er mee te paren, die zijn eigendom werden. De keuze daarvan werd door de lichaams-eigenschappen van de vrouw bepaald. Eerst als de vrouw ook verstandelijk-egoïstisch wordt, ontstaat het monogame huwelijk, dat door de vrouw en de man beide wordt gewild (jaloezie) en waarin naast het lichaam de geest aandeel heeft.

De verstandelijk-egoïstische mens wordt intuïtief-liefdevol, een proces, dat nog geheel in de aanvang is. Het socialisme is er o.m. een symptoom van.

De verstandelijk-egoïstisch geworden maatschappij, de materialistisch-kapitalistische van heden, vormt een stuw in de stroom der ontwikkeling, die een chaos doet ontstaan waarin door de wereldoorlogen en wereldcrisisen vroegere vormen weer naar boven komen, (b.v. het volksche van de instinctieve mensheid, dat in de verstandelijk-egoïstische maatschappij tot nationalisme werd). Omdat het normale liefde leven heden geen bevrediging kan vinden, komt het oude veelvrouwen-

Daar, waar de Staatsmacht het Rooms belang kan dienen, zijn zij de verdoemers van de staatsgevaarlijken. Maar is die staat niet naar de Katholieke zin, dan zijn zij de Staatsvijanden, en schreeuwen ze moord en brand over geloofsvervolgung.

Niet alleen achter, maar ook vóór het IJzeren Gordijn is de Katholiek primair gehoorzaamheid verschuldigd aan Rome, aan de Paus.

In de Volkskrant van 3 Mei 1949 lezen we, dat Paus Pius XII een schrijven heeft gericht tot de Duitse Kardinalen en Bisschoppen in verband met de opstelling van een grondwet voor de West-Duitse Federatie.

De Paus besluit: „Niets zou ons dieper treffen, dan er getuige van te moeten zijn, dat bepaalde kringen van Duitsland aan de reorganisatie van de staat een fundament te grondslag zouden leggen, dat hen node of onopzettelijk imitators van een mislukt staatsstelsel zou maken.....”

En als de Paus eventueel zo erg getroffen mocht worden, zullen de Katholiek en dan de voortreffelijke, gehoorzame staatsaanbidders zijn?

en veelmannendom uit het matriarchaat weer te voorschijn. De neiging daartoe ligt op de bodem der ziel van alle mannen en alle vrouwen. Doch even reëel is in de huidige mens het verlangen naar een niet door het lichaam maar door de geest bepaald monogaam huwelijk, dat in de lijn der ontwikkeling ligt.

Door uit het heden alleen te willen afleiden de mogelijkheid tot oplossing der maatschappelijke problemen, waarvan het seksuele er een is, tracht ge in de kapitalistische maatschappij het leven voor de huidige mens dragelijk te maken. Dat lijkt voor de verstandelijk-egoïstische mogelijk te zijn, doch het is revisionisme waarmee onze nood niet kan worden gelenigd. Eerst in een socialistische maatschappij kan het seksuele probleem worden opgelost. De seksuele nood moet ons aansporen de maatschappij te veranderen, van kapitalisme in socialisme, en ons zelf van verstandelijk-egoïstisch tot intuïtief-liefdevol op te voeden, niet af te dalen tot het instinctieve van vroeger.

(Antwoord volgende week. Red.)

Geen nationale collectebus,
Maar Spartacus op de Vesuvius!

Uw bijdragen verwacht:
Jac. Rijpkema, den Haag, Stortenbekerstr. 7
of Uitgeverij „De Vlam”, Amsterdam Zd 2

28 MEI 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 22

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

De Vrijheid wordt niet gegeven, maar genomen!

Deze titel, lezer, is niet van ons. Straks zullen wij mededelen van wie zij afkomstig is. Intussen sluit zij merkwaardig aan op de zo vaak in de revolutionaire arbeiderskringen gebruikte uitspraak: „De bevrijding van de arbeidersklasse moet het werk van die klasse zelf zijn.” Alle staatkundige partijen, ook die van de sociaal-democratie en het Leninisme en Stalinisme, verwerpen, ook wanneer sommigen zeggen ze theoretisch te aanvaarden, deze stelling in de praktijk. Dat treedt pas goed aan het licht, zodra door ons wordt uitgesproken, dat de arbeidersklasse zich alleen met succes tegen de voortdurende verlaging van haar levenspeil en tegen uitbuiting in het algemeen kan verzetten, wanneer zij zelfstandig van de plaats uit waar haar economische macht ligt, de bedrijven, de strijd gaat voeren. Vooral wanneer daarbij wordt gesteld, dat zodanige strijd op de duur leiden moet tot zo grote kracht van het proletariaat, dat het de macht in het economische en dus maatschappelijke leven aan zich zal trekken, dan staan alle staatsocialisten op hun achterste benen. Met die stelling immers staat of valt de gehele betekenis van de parlementaire politiek en ook van de „socialistische staat” onder leiding van de revolutionaire partij.

„Het proletariaat zelf”, is dan de rede-nering, dat kan niet anders dan een waandenkbeeld zijn. Daartoe zal de klasse nimmer de kracht kunnen opbrengen. Voor de verovering van de macht is nodig, dat de arbeiders vertrouwen hebben in een partij, wier kopstukken voldoende bekwaamheid bezitten om de revolutie te voltooien en het socialisme op te bouwen.

Het hangt er dus maar van af, of die te „domme” arbeidersklasse de juiste

keuze uit de diverse partijen zal doen om, hetzij langs democratische, dan wel langs revolutionaire weg, de echte, goede, ware socialistische partij het socialisme te doen verwezenlijken. Helaas was die arbeidersklasse tot nu toe zelfs zo dom, dat zij niet eens de goede keus kon doen en dus altijd weer bedrogen uitkwam.

Er ligt dus naar onze opvatting weinig garantie in deze maatschappijbeschouwing, dat de arbeidersklasse werkelijk eens de juiste partij kiezen zal. En zelfs, indien dit zou plaats vinden, wie garandeert ons dan, dat de bekwame partijleiders tot staatsleiders geworden, in dezelfde of andere samenstelling van personen, niet weer opnieuw macht gaan uitoefenen over de werkende massa, deze de vrijheid niet geven? Inderdaad, „de vrijheid wordt niet gegeven, maar genomen”! En om ze te nemen heeft de klasse macht, eigen macht nodig. Wat in Rusland plaats vond, en wat de democratische socialistische ellers vertonen, moest toch wel een overtuigend bewijs zijn, dat er niets gegeven wordt.

De gedachte om het onderwerp eens van deze kant te belichten, kwam bij ons op, toen wij, de ontwikkeling van de gebeurtenissen in Indonesië nog eens nagaande, ook een artikel onder ogen kregen van..... pater Dr. De Bruin, die de kolonialistische politiek van Nederland bestrijdende in..... de Linie van 6 Dec. 1946, en de geschiedenis van andere revoluties in de beschouwing betreffende, concludeerde:

„En zelfs deze revoluties kunnen niet anders doen dan gewelddadig

ratificeren (bekrachtigen), wat in de werkelijkheid al gegroeid is.”

En iets verder:

„Onafhankelijkheid van overheersende volkeren wordt niet gegeven, maar genomen. Als het gegeven moet worden is het een teken, dat het volk nog te onervaren of te zwak is om zichzelf te besturen.”

Wij kunnen niet anders verklaren, dan dat wij het ditmaal met pater De Bruin eens moeten zijn. Of hij het met ons eens zal zijn, wanneer wij verklaren, dat deze uitspraak ook ten volle geldt voor de bevrijding van de arbeidersklasse en de verwezenlijking van het socialisme, wagen wij te betwijfelen. Maar, dat hij zich echter, door b.v. de Franse revolutie als voorbeeld te kiezen, op buitengewoon glad ijs heeft gewaagd, staat voor ons vast.

Intussen is het naar voren brengen van deze gedachte buitengewoon belangrijk. Immers, de conclusie voor de arbeidersbeweging kan slechts zijn, dat elk stuk arbeidersstrijd, elk stuk strijd om macht van de arbeiders zelf een stap is in de richting der bevrijding, een stap naar het socialisme. Hetgeen ons er nog niet toe brengt te besluiten als parool uit te geven: Staak maar raak. Maar dit is een ander onderwerp, waarop wij nog wel eens terugkomen.

En wanneer pater De Bruin vaststelt: „Het lot der rijken (staten) is het noodlot van te vergaan”, dan stellen wij vast, ook het lot van de maatschappijvormen, ook dat van het kapitalisme is te vergaan. Wanneer dat lot „geratificeerd” zal worden, hangt af van onze klasse, die daarvoor ook nu reeds in de strijd om de macht staat.

Voor eenheid van actie
en
zelfstandig klasse-optreden